

ΤΖΟΥΣ ΚΑΡΟΛ ΟΟΥΤΣ

ΚΑΡΧΗΔΟΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΧΙΛΑΝΤΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

«Ένα βιβλίο εξαιρετικής δύναμης και εύρους».

εφ. *Le Monde*

ΕΚΛΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ιούλιος 2005

ΔΕ Μ' ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΑΡΚΕΤΑ.

Γιατί εξαφανίστηκα. Δεκαεννιά χρόνων. Πέταξα τη ζωή μου όπως πετάς το ζάρι!

Σ' αυτό το αχανές μέρος, στην ερημιά, τα πεύκα επαναλαμβάνονται στο διηνεκές, οι απόκρημνες πλαγιές των Αντιρόντακς σαν μυαλό πολύ φρακαρισμένο έτοιμο να εκραγεί.

Η προστατευόμενη δασική περιοχή του Εθνικού Πάρκου Νότογκα είναι μια έκταση ενός εκατομμυρίου διακοσίων χιλιάδων στρεμμάτων, ένας ορεινός αγριότοπος διάσπαρτος από κοτρώνια και πυκνά δάση, που συνορεύει στα βόρεια με τον ποταμό Άγιο Λαυρέντιο και τα καναδικά σύνορα, ενώ το νοτιότερο άκρο της φτάνει στον ποταμό Νότογκα στην κομητεία Μπίτσαμ. Πίστευαν ότι είχα «χαθεί» εκεί, ότι περιπλανιόμουν πεζή σε κατάσταση σύγχυσης ή τραυματισμένη – ή, το ακόμα πιθανότερο, ότι κάποιος είχε «ξεφορτωθεί» το σώμα μου. Μεγάλο μέρος του Εθνικού Πάρκου είναι απόμερο, ακατοίχτο και απρόσιτο, μόνο οι ατρόμητοι πεζοπόροι και ορειβάτες φτάνουν εκεί. Για περισσότερες από τρεις μέρες, μέσα στη ζέστη του μεσοκαλοκαιριού, ομάδες από διασώστες και εθελοντές έψαχναν σε διαρκώς διευρυνόμενους ομόκεντρους κύκλους, οι οποίοι ξεκινούσαν από έναν αδιέξοδο χωματόδρομο που ακολουθούσε τη βόρεια όχθη του ποταμού Νότογκα, πέντε χιλιόμετρα ψηλότερα από τη λίμνη Γουλφς Χεντ, στο νοτιότερο τμήμα του πάρκου. Η περιοχή αυτή απείχε δεκαπέντε χιλιόμετρα περίπου από το πατρικό μου σπίτι στην Καρχηδόνα της Νέας Υόρκης.

Ήταν μια περιοχή εφραπτόμενη στη λίμνη Γουλφς Χεντ, όπου

σ' ένα παλιό παραλίμνιο πανδοχείο κάποιοι «μάρτυρες» με είδαν για τελευταία φορά τα μεσάνυχτα της προηγούμενης, παρέα με τον θεωρούμενο ως ύποπτο για την εξαφάνισή μου.

Έκανε πολλή ζέστη. Ο καύσωνας που ακολούθησε τις καταρρακτώδεις βροχές στα τέλη Ιουνίου, δημιουργώντας σμήνη από έντομα. Κουνούπια, μύγες που τσιμπούσαν, σκνίπες μάστιζαν τους διασώστες. Πιο επίμονες ήταν οι σκνίπες. Εκείνος ο πανικός ειδικά από τις σκνίπες στα βλέφαρα, τις σκνίπες στα μάτια, τις σκνίπες στο στόμα σου. Ο πανικός να πρέπει να ανασάνεις μέσα από ένα σμάρι σκνίπες.

Εντούτοις, δεν παύεις να ανασαίνεις. Αν δοκιμάσεις, οι πνευμονές σου θα ανασάνουν μόνοι τους. Παρά τη θέλησή σου.

Μόλις ολοκληρώθηκε η πρώτη μέρα της αναζήτησης, οι προσδοκίες των έμπειρων διασωστών ότι θα βρεθεί ζωντανή η εξαφανισμένη κοπέλα περιορίστηκαν σημαντικά, όταν μάλιστα τα εκπαιδευμένα σκυλιά δεν κατάφεραν να πιάσουν τη μυρωδιά της. Οι εκπρόσωποι του νόμου είχαν ακόμα λιγότερες προσδοκίες. Αλλά οι νεότεροι δασοφύλακες του πάρκου και όσοι εθελοντές γνώριζαν τους Μείφιλντ ήταν αποφασισμένοι να τη βρουν ζωντανή. Επειδή οι Μείφιλντ ήταν μια γνωστή οικογένεια της Καρχηδόνας. Επειδή ο Ζήνων Μείφιλντ ήταν γνωστή προσωπικότητα της Καρχηδόνας και πολλοί φίλοι του, απλοί γνωστοί και συνεργάτες, εμφανίστηκαν στην αναζήτηση της αγνοούμενης κόρης του, παρότι δεν ήξεραν καν το όνομά της.

Κανείς απ' όσους συμμετείχαν στην αναζήτηση –ανοίγοντας δρόμο μέσα στην πυκνή βλάστηση του πάρκου, σε φαράγγια και ξεροπόταμους, αναρριχώμενοι στις βραχώδεις πλαγιές και σκαρφαλώνοντας, έρποντας μερικές φορές πάνω στις διάστικτες επιφάνειες των τεράστιων ογκόλιθων, διώχνοντας τις σκνίπες από τα πρόσωπά τους– κανείς δεν ήθελε να σκέφτεται ότι μέσα στη ζέστη της οροσειράς Αντιρόντακς, η οποία ακόμα και μετά το σούρουπο έφτανε τους 32 βαθμούς, ένα άψυχο κοριτσίστικο σώμα, ενδεχομένως ένα ξεγυμνωμένο σώμα πεταμένο ή χωμένο μέσα στη γη, πασπαλειμμένο με αίματα, θα άρχιζε να υφίσταται τη μεταθανάτια σήψη.

Κανείς από τους διασώστες δεν ήθελε να ξεστομίσει τη βάνουση σκέψη (που έκαναν αυθόρμητα οι έμπειροι διασώστες) ότι ίσως πρώτα θα μύριζαν την κοπέλα και μετά θα την ανακάλυπταν.

Ένα τέτοιο σχόλιο θα ήταν τελείως μακάβριο. Δεν έπρεπε να το ακούσει ο αλλόφρων Ζήνων Μείφιλντ.

Ο οποίος φώναζε βραχνά, κάθιδρος και εξαντλημένος: «Χρυσίδα! Γλυκιά μου! Μ' ακούς; Πού είσαι;»

Ήταν πεζοπόρος κάποτε. Ήταν άνθρωπος που ένιωθε την ανάγκη να ξεφεύγει μέσα στην ερημιά των βουνών, τα οποία θεωρούσε κάποτε τόπο καταφυγής και παρηγοριάς. Αλλά αυτό πριν από πολλά χρόνια. Και σίγουρα όχι τώρα.

Εκείνο το καυτό υγρό μεσοκαλόκαιρο του 2005, με τα σμήνη των εντόμων, εξαφανίστηκε η μικρότερη κόρη του Ζήωνα Μείφιλντ στην προστατευόμενη δασική περιοχή του Εθνικού Πάρκου Νότογκα, με τη φαινομενική ευκολία του φιδιού που βγαίνει σπαρταρώντας από το αφυδατωμένο και σκισμένο εξωτερικό δέρμα του.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Χαμένη κοπέλα

Η αναζήτηση

10 Ιουλίου 2005

ΕΚΕΙΝΗ Η ΚΟΠΕΛΑ που χάθηκε στο Εθνικό Πάρκο Νότογκα. Ή εκείνη η κοπέλα που τη σκότωσαν, άγνωστο πώς, και έκρυψαν το σώμα της.

Το ερώτημα πού είχε εξαφανιστεί η κόρη του Ζήγωνα Μείφιλντ και αν υπήρχαν εύλογες πιθανότητες να βρεθεί ζωντανή, ή έστω σε σχετικά καλή κατάσταση μεταξύ ζωής και θανάτου, απασχολούσε όλους τους κατοίκους της κομητείας Μπίτσαμ.

Όλους όσοι γνώριζαν τους Μείφιλντ ή τους είχαν ακουστά.

Και το ερώτημα απασχολούσε ακόμα πιο πολύ εκείνους που γνώριζαν τον νεαρό Κίνκκιντ – τον ήρωα πολέμου.

Αργά το πρωί της Κυριακής 10 Ιουλίου, η είδηση για την ομάδα που οργανώθηκε γρήγορα για την αναζήτηση της αγνοούμενης κοπέλας κυκλοφορούσε ήδη στα ταραγμένα ραδιοκύματα και στις τηλεοπτικές συχνότητες – με «έκτακτο δελτίο ειδήσεων» στον τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό και στο τηλεοπτικό κανάλι της Καρχηδόνας και λίγο αργότερα στα διαπολιτειακά και εθνικής εμβέλειας δελτία ειδήσεων.

Δεκάδες διασώστες, επαγγελματίες και εθελοντές, αναζητούν τη δεκαεννιάχρονη Χρυσήδα Μείφιλντ, κάτοικο Καρχηδόνας Ν.Υ., η οποία θεωρείται αγνοούμενη στην προστατευόμενη δασική περιοχή του Εθνικού Πάρκου Νότογκα από το βράδυ της 9ης Ιουλίου.

Στην κεντρική αστυνομική διεύθυνση της κομητείας Μπίτσαμ προσήχθη για ανάκριση ο δεκανέας Μπρετ Κίνκκιντ, 26 ετών, κάτοικος Καρχηδόνας ομοίως, ο οποίος εθεάθη από αυτόπτες μάρτυρες μαζί με την αγνοούμενη κοπέλα τη νύχτα της 9ης Ιουλίου.

Καμία σύλληψη δεν έχει γίνει. Το γραφείο του σερίφη απέφυγε να εκδώσει επίσημη ανακοίνωση σχετικά με τον δεκανέα Κίνκνιτ.

Όποιος γνωρίζει πληροφορίες για το πού βρίσκεται η Χρυσή-δα Μείφιλντ παρακαλείται να επικοινωνήσει...

Αυτός ήξερε: ήταν ζωντανή.

Αυτός ήξερε: αν επέμενε, αν δεν απελπιζόταν, θα την έβρισκε.

Ήταν το μικρότερο παιδί του. Ήταν το δύσκολο παιδί. Ήταν εκείνη που θα του ράγιζε την καρδιά.

Κάποιος λόγος υπήρχε γι' αυτό, υπέθετε.

Αν τον μισούσε. Αν επέτρεφε να της συμβεί κάτι κακό, για να κάνει κακό σ' εκείνον.

Αλλά δεν είχε αμφιβολία ότι ήταν ζωντανή.

«Θα το ήξερα. Θα το ένιωθα. Αν η κόρη μου δεν ήταν πια σε τούτη τη γη... θα υπήρχε ένα κενό, αναμφοισβήτητα. Θα το ένιωθα».

Απεχθανόταν τον χαρακτηρισμό αγνοούμενη.

Αυτός επέμενε ότι χάθηκε απλώς.

Δηλαδή, ότι χάθηκε ενδεχομένως.

Ξεστράτισε και χάθηκε ή το έσκασε. Κάπως έγινε και χάθηκε στο Εθνικό Πάρκο Νότογκα. Ο νεαρός με τον οποίο ήταν μαζί (αυτό δεν το καταλάβαινε ο πατέρας: αφού η κόρη είχε πει στους γονείς της ότι σκόπευε να περάσει το βράδυ με άλλους φίλους) επέμενε ότι δεν ήξερε πού ήταν η κοπέλα, τον είχε παρήσει και είχε φύγει.

Φήμες έλεγαν ότι στο μπροστινό κάθισμα του τζίπ του νεαρού υπήρχαν κηλίδες αίματος. Αίμα πασαλειμμένο στο εσωτερικό τζάμι του συνοδηγού, λες και ένα ματωμένο πρόσωπο, ή ένα κεφάλι, είχε χτυπήσει πάνω του με δύναμη.

Στο κάθισμα του συνοδηγού και στο πουκάμισο του νεαρού βρέθηκαν σκόρπιες τρίχες και μια τούφα μαλλιά, μαύρα σαν τα μαλλιά της αγνοούμενης κοπέλας.

Έξω από το αυτοκίνητο δεν υπήρχαν πατημασιές, το κράσπεδο της οδού Σάντχιλ ήταν χορταριασμένο και πιο κάτω πετρώδες, κατηφορίζοντας απότομα προς τον ποταμό Νότογκια που κυλούσε ορμητικά.

Ο πατέρας δεν ήξερε (ακόμα) λεπτομέρειες. Ήξερε ότι η αστυνομία είχε οδηγήσει στο τμήμα τον νεαρό δεκανέα, ο οποίος είχε βρεθεί σχεδόν αναισθητός από το πιοτό μέσα στο αυτοκίνητό του, που ήταν παρκαρισμένο πρόχειρα σ' έναν στενό χωματόδρομο λίγο μετά την είσοδο του Εθνικού Πάρκου Νότογκια, γύρω στις 8 το πρωί, την Κυριακή 10 Ιουλίου 2005.

Σύμφωνα με κάποιους ισχυρισμούς, ο νεαρός δεκανέας Μπρετ Κίνκεϊντ ήταν το τελευταίο πρόσωπο που είχε δει τη Χρυσίδα Μείφιλντ πριν από την «εξαφάνισή της».

Ο Κίνκεϊντ ήταν φίλος της οικογένειας Μείφιλντ ή είχε υπάρξει παλιότερα. Ως την προηγούμενη βδομάδα ήταν αρραβωνιασμένος με τη μεγαλύτερη αδελφή της αγνοούμενης κοπέλας.

Ο πατέρας είχε προσπαθήσει να τον δει: να του μιλήσει απλώς!

Να κοιτάξει τον νεαρό δεκανέα στα μάτια. Να δει πώς θα του ανταπέδιδε το βλέμμα ο νεαρός δεκανέας.

Δεν επέτρεψαν στον πατέρα να δει τον νεαρό. Προς το παρόν.

Ο νεαρός δεκανέας ήταν υπό κράτηση. Όπως τα δελτία ειδήσεων διατύπωναν με πολλή προσοχή: *Καμία σύλληψη δεν έχει γίνει ακόμα.*

Πόση σύγχυση προκαλούσαν όλα αυτά! Ο πατέρας, ο οποίος καυχιόταν ανέκαθεν ότι ήταν ευφυής, τετραπέρατος, λίγο πιο εύστροφος και λίγο πιο ενημερωμένος από οποιονδήποτε άλλο συμπολίτη και συντοπίτη του, δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει αυτό που του έλεγαν, σαν να είχε μπροστά του έναν παπατζί που έκανε κόλπα με την τράπουλα.

Πόσο απότομα είχε αλλάξει η περίπλοκη καθημερινότητα της ζωής του, μια καθημερινότητα που θύμιζε μηχανισμό ακριβού ρολογιού αλλά δεν ξέφευγε ούτε στιγμή από τον έλεγχό του. Δεν ήταν μόνο η έκπληξη –το σοκ– της «εξαφάνισης» της κόρης του, αλλά οι συνθήκες της «εξαφάνισης».

Δεν ήταν δυνατόν η Χρυσήίδα να είχε πει ψέματα σ' εκείνον και στη μητέρα της – κι όμως, προφανώς, η Χρυσήίδα είχε πει ψέματα.

Ή τουλάχιστον δεν τους είχε πει ολόκληρη την αλήθεια για το πού σκόπευε να πάει το προηγούμενο βράδυ.

Πόσο αντίθετο προς τον χαρακτήρα της ήταν αυτό! Η Χρυσήίδα χλεύαζε πάντοτε το ψέμα ως ηθική αδυναμία. Ήταν δειλία να σ' απασχολεί τόσο πολύ η γνώμη των άλλων, ώστε να καταδεχτείς να πεις ψέματα.

Και το γεγονός ότι συναντήθηκε με τον πρώην αρραβωνιαστικό της αδελφής της σ' ένα πανδοχείο στη λίμνη – αυτό ήταν ακόμα πιο απίστευτο.

Οι Μείφιλντ αναγκάστηκαν να μιλήσουν στους αστυνομικούς, αναγκάστηκαν να τους πουν όλα όσα ήξεραν. Συνήθως η αστυνομία δεν ξεκινά την αναζήτηση ενός ενηλίκου που αγνοείται για τόσο μικρό χρονικό διάστημα, παρά μόνο αν υπάρχουν υποψίες ότι κάτι «δεν πάει καλά».

Ο πατέρας επέμενε ότι ανησυχεί για την κόρη του που είχε «χαθεί» στο Εθνικό Πάρκο Νότογκκα, έστω κι αν ο ίδιος δεν άντεχε να παραδεχτεί την πιθανότητα να είχε πάθει «κακό».

Ή αν είχε πάθει «κακό», να ήταν «σοβαρό το κακό».

Μη θέλοντας να σκεφτεί τη σεξουαλική κακοποίηση, τον βιασμό.

Μη θέλοντας να σκεφτεί 'Η κάτι χειρότερο...

Η Χρυσήίδα ήταν δεκαεννέα ετών αλλά πολύ ανώριμη για την ηλικία της. Μικροκαμωμένη, με παιδικό παρουσιαστικό, αγορίστιχο κορμί, ευκίνητη, με στενούς γοφούς κι επίπεδο στήθος. Ο πατέρας είχε δει άνδρες (όχι αγόρια· άνδρες) να κοιτάζουν τη Χρυσήίδα, ειδικά τα καλοκαίρια που φορούσε φαρδιά μακό και μπλουτζίν ή σορτσάκια, με το εντυπωσιακό χλωμό πρόσωπό της άβαφο· να κοιτάζουν τη Χρυσήίδα με πόθο αλλά μπερδεμένοι, σαν να προσπαθούσαν να διαπιστώσουν αν ήταν κοριτσάκι ή αγοράκι· και γιατί, ενώ αυτοί την κοιτούσαν τόσο αχόρταγα, εκείνη έδειχνε να μην αντιλαμβάνεται καν την παρουσία τους;

Απ' όσο ήξεραν οι γονείς της, η Χρυσήδα δεν είχε εμπειρίες με αγόρια ή άνδρες.

Είχε την πουριτανική αυστηρότητα του ανθρώπου που περιφρονεί όχι τόσο τη σεξουαλική εμπειρία, όσο τις κάθε λογής στενές σωματικές επαφές.

Όπως είχε πει η αδελφή της η Τζουλιέτ: Α, είμαι σίγουρη ότι η Χρυσήδα δεν έχει πάει ποτέ με... καταλαβαίνετε... με κάποιον... εννοώ... είμαι σίγουρη ότι είναι...

Νοιαζόταν πολύ για τα αισθήματα της αδελφής της ώστε να πει παρθένα.

Ο πατέρας ήταν πολύ αναστατωμένος. Η αδρεναλίνη κυλούσε στις φλέβες του, η καρδιά του χτυπούσε με αφύσικη βιασύνη. Προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του: Φταίει η αναστάτωση της αναζήτησης. Επειδή ξέρω ότι η Χρυσήδα είναι κοντά.

Το αισθανόταν αυτό, ότι η κόρη του ήταν κοντά. Αυτός ο άνθρωπος, που δεν είχε ποτέ την παραμικρή συμπάθεια για τις διαφορές «μυστικιστικές μπουρδες» όπως η έκτη αίσθηση, βαδίζοντας τώρα μέσα στο Εθνικό Πάρκο Νότογκα είχε τη βεβαιότητα ότι αισθανόταν κάπου κοντά την παρουσία της κόρης του. Την ένιωθε να τον σκέφτεται.

Μολονότι ένα κομμάτι του μυαλού του καταλάβαινε ότι αν η Χρυσήδα ήταν κάπου κοντά στην είσοδο του πάρκου, οπουδήποτε κοντά στην οδό Σάντχιλ και στο Ακρωτήριο Σάντχιλ, κάποιος θα την είχε βρει ως τώρα.

Επειδή είχε σπουδάσει νομικά και είχε εκ φύσεως την ιδιοσυγκρασία του νομικού – να αμφιβάλλει, να αναρωτιέται, να αναρωτιέται κι άλλο.

Επειδή ως νομικός είχε διδαχθεί να απαντάει: Ναι, αλλά αν...

Ο πατέρας συλλογιζόταν την ειρωνεία της κατάστασης: η κόρη δε συμπάθησε ποτέ το κάμπινγκ και την πεζοπορία. Οι ερημιές τής προκαλούσαν πλήξη, όπως έλεγε.

Εννοώντας ότι οι ερημιές την τρόμαζαν. Οι ερημιές δεν της έδιναν καμία σημασία.

Ήξερε κι άλλα άτομα που ήταν έτσι, και όλα ήταν γυναίκες,

συμπτωματικά ίσως. Η γυναίκα είναι πιο ασφαλής σε περιορισμένο χώρο, σ' έναν σαφώς προσδιορισμένο χώρο μέσα στον οποίο η ταυτότητα του ατόμου καθρεφτίζεται στα μάτια των άλλων: σ' έναν τέτοιο χώρο δεν μπορεί να χαθεί εύκολα κανείς.

Η αρπακτικότητα της φύσης, συλλογίστηκε ο Ζήνων. Δεν τη σκέφτεσαι ποτέ όταν έχεις τον έλεγχο των πραγμάτων. Και όταν πάψεις πια να έχεις τον έλεγχο, είναι πολύ αργά.

Ο πατέρας κοίταξε προς τα πάνω ανήσυχα. Ψηλά στον ουρανό, μόλις που διακρινόταν ανάμεσα στα πυκνά, φουντωτά πεύκα ένα γεράκι – δύο γεράκια: δύο κόκκινα γεράκια κυνηγούσαν μαζί διαγράφοντας μεγάλα καθοδικά τόξα στον αέρα.

Για λίγο πρόβαλαν ολοκάθαρα στον ουρανό, μετά βούτηξαν ξαφνικά προς τα κάτω και χάθηκαν.

Είχε δει κουκουβάγιες να χιμούν για να σκοτώσουν. Η κουκουβάγια είναι μια φτερωτή φονική μηχανή, αθόρυβη κάτι τέτοιες στιγμές: το μόνο που ακούγεται είναι η κραυγή του θύματος.

Κάτω από τα πόδια του, καθώς παραμέριζε τα βάτα, τρεχολούσαν διάφορα ζούδια, κουνέλια, αρουραίοι, μια οικογένεια κουναβιών, φίδια. Από κάπου κοντά ακουγόταν το κελαρυστό κρώξιμο των άγριων διάνων.

Ένας αγριότοπος πολύ αχανής για την κοπέλα, τη νεότερη κόρη. Αυτό το χαρακτηριστικό της δεν άρεσε στον Ζήωνα: τα παρατούσε πολύ εύκολα. Με τη δικαιολογία ότι έπληττε, ήθελε να γυρίσει σπίτι στα βιβλία και στην «τέχνη» της.

Νιώθοντας την ανάγκη να στριμώξει όσο περισσότερα πράγματα μπορούσε μέσα στο μυαλό της. Και δε γίνεται να στριμώξεις ένα εκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες στρέμματα σ' ένα μυαλό.

Χρυσήδα, μη μας το κάνεις αυτό! Αν είσαι κάπου κοντά, δώσε μας κάποιο σημάδι.

Ο πατέρας είχε βραχνιάσει φωνάζοντας το όνομα της κόρης του. Ήταν ανόητη σπατάλη ενέργειας, το ήξερε: κανείς από τους άλλους θελοντές δε φώναζε το όνομα της κοπέλας.

Από σχόλια που έκαναν μπροστά του και απ' όσα έφταναν στα αυτιά του, ο πατέρας συμπέραινε ότι μέχρι τώρα είχε εντυ-

πωσιάσει τους άλλους, νεότερους διασώστες· ένας άνδρας της ηλικίας του, πολύ μεγαλύτερος απ' αυτούς, προφανώς έμπειρος πεζοπόρος, σε αρκετά καλή φυσική κατάσταση.

Ή τουλάχιστον έτσι έδειχνε στην αρχή της έρευνας.

«Κύριε Μείφιλντ; Ορίστε».

Είχε πιει το νερό του πολύ γρήγορα. Ανάσαινε από το στόμα, κάτι που δε συνιστάται στους σοβαρούς πεζοπόρους.

«Ευχαριστώ, εντάξει είμαι. Θα το χρειαστείς εσύ».

«Πάρτε το, κύριε Μείφιλντ. Έχω κι άλλο μπουκάλι».

Ο νεαρός, μωδής και λεπτός σαν κυνηγόςκυλο ή λαγωνικό, ένας από τους βοηθούς σερίφη της κομητείας Μπίτσαμ, με μακό, σορτς και μπότες πεζοπορίας. Ο πατέρας αναρωτήθηκε αν ο βοηθός γνώριζε την κόρη του, κάποια από τις δυο κόρες του. Αναρωτήθηκε αν ο βοηθός ήξερε περισσότερα γι' αυτό που ίσως είχε συμβεί στη Χρυσήίδα απ' όσα είχαν επιτρέψει σ' εκείνον, τον πατέρα, να μάθει.

Ο πατέρας ήταν το είδος του ανθρώπου που νιώθει πιο άνετα όταν επιβλέπει τους άλλους, προτιμάει να κάνει χάρες παρά να δέχεται χάρες. Ο πατέρας ήταν άνθρωπος που καμάρωνε ότι είναι δυνατός, προστατευτικός.

Παρ' όλα αυτά, δεν είναι καλή ιδέα να αφυδατωθεί. Να ζαλιστεί. Οι αιφνίδιες εκρήξεις αδρεναλίνης σε αφήνουν εξαντλημένο, διαλυμένο.

Πήρε το μπουκάλι με το νερό. Ήπιε.

Αρχικά, εκείνο το πρωί, ερευνούσαν τις όχθες του ποταμού Νότογκα στην περιοχή όπου είχε βρεθεί παρκαρισμένο το τζιπ του νεαρού δεκανέα. Σ' αυτό το κομμάτι του ποταμού, που ήταν βαλτώδες και πετρώδες, πήγαιναν συχνά οι ψαράδες· ανάμεσα στις πέτρες διακρίνονταν πολλές πατημασιές, η μια σχεδόν πάνω στην άλλη, γεμάτες νερό από μια πρόσφατη βροχή. Τα κυνηγόςκυλα χίμηξαν γαβγίζοντας ενθουσιασμένα μόλις τους έδωσαν να μυρίσουν κάποια ρούχα της κοπέλας, αλλά σύντομα έχασαν τα ίχνη, αν υπήρχαν ίχνη, κλαψούρισαν και περιφέρονταν απορημένα. Ακολούθησαν για αρκετά χιλιόμετρα τις καμπύλες και τις στροφές του ποταμού μέσα από μια έκταση γεμάτη πέ-

τρες, ύστερα αποφάσισαν να αλλάξουν στρατηγική, να απλωθούν σε σχετικά ομόκεντρους κύκλους με επίκεντρο το Ακρωτήριο. Μερικοί εθελοντές είχαν συμμετάσχει κι άλλοτε στην αναζήτηση χαμένων πεζοπόρων και παιδιών εντός της προστατευόμενης δασικής περιοχής του πάρκου και είχαν συγκεκριμένο τρόπο έρευνας, αλλά η τακτική των εκπροσώπων του νόμου της κομητείας Μπίτσαμ ήταν να βαδίζουν όλοι μαζί, σε απόσταση λίγων μέτρων ο ένας από τον άλλον, παρότι αυτό ήταν δύσκολο όπου υπήρχαν χαμόκλαδα και πυκνή βλάστηση. Ωστόσο, η ουσία ήταν να μην παραβλέψουν κάτι που ίσως είχε πέσει στη γη, κάποιο κουρελάκι πιασμένο στα βάτα ή σ' έναν κορμό, οποιοδήποτε σημάδι ότι η χαμένη κοπέλα είχε περάσει αποκοί, μια ένδειξη ζωτικής σημασίας που μπορεί να της έσωζε τη ζωή.

Ο πατέρας άκουσε προσεκτικά αυτά που του έλεγαν, αυτά που του εξηγούσαν, με ήρεμο ύφος. Στις δημόσιες συγκεντρώσεις, ο Ζήνων Μείφιλντ υιοθετούσε πάντοτε την εικόνα του πιο λογικού ανθρώπου: ενός άνδρα τον οποίο μπορούσες να εμπιστευτείς.

Είχε εμπειρία για το πώς πρέπει να μιλάει κανείς στον κόσμο, με αξιοπιστία, νοημοσύνη κι ενθουσιασμό. Αλλά τώρα δε θα είχε την ευκαιρία να δώσει εντολές σε άλλους. Ένιωθε τελείως ανήμπορος. Βαδίζοντας με κόπο, εξαρτώμενος από τη σωματική του αντοχή και όχι από την ευφυΐα του, όπως είχε συνηθίσει.

Αλλά, αχ, Θεέ μου, αν η κόρη του ήταν πληγωμένη. Αν η κόρη του είχε πάθει κακό.

Δεν ήθελε να σκέφτεται ότι ίσως είχε πέσει κάπου, ίσως είχε σπάσει το πόδι της ή παρέμενε αναίσθητη, αδυνατώντας να τους ακούσει που τη φώναζαν, αδυνατώντας να απαντήσει. Προσπαθούσε να μη σκέφτεται ότι ίσως ήταν σε απόσταση όπου δεν μπορούσε να τους ακούσει, ότι την είχε πάρει το ορμητικό ποτάμι, φουσκωμένο από τις δυνατές βροχοπτώσεις της προηγούμενης βδομάδας, και την είχε πάει πενήντα χιλιόμετρα πιο χαμηλά και προς τα δυτικά, εκεί όπου ο ποταμός Νότογκα χύνεται στη λίμνη Οντάριο.

Σε όλη τη διάρκεια του πρωινού, όλο κάτι έβλεπαν που τους

κινητοποιούσε μάταια. Μια κατασκηνώτρια με κόκκινο πουκάμισο τους είδε να πλησιάζουν στο μέρος όπου έκανε κάμπινγκ. Και η σύντροφός της, μια άλλη νεαρή γυναίκα, βγήκε από μια σκηνή, τρομαγμένη προς στιγμή, εχθρική.

Μας συγχωρείτε, μήπως είδατε;...

... μια κοπέλα δεκαεννιά χρόνων, δείχνει μικρότερη. Νομίζουμε ότι βρίσκεται κάπου στην περιοχή...

Την πρώτη μέρα, νωρίς το απόγευμα της Κυριακής, μόλις συμπληρώθηκαν εφτά ώρες αναζήτησης, ο πατέρας είδε την κόρη του κάπου μπροστά, σε απόσταση μικρότερη από εκατό μέτρα.

Τινάχτηκε ξαφνιασμένος, φωνάζοντας «Χρυσήίδα!».

Άρχισε να τρέχει απελπισμένα, αλόγιστα, σε μια απόκριμηνη κατηφόρα, ενώ οι άλλοι διασώστες σταμάτησαν εκεί όπου βρίσκονταν για να κοιτάξουν προσεκτικά.

Αρκετοί είδαν αυτό που έβλεπε ο πατέρας: στην απέναντι όχθη ενός στενού, ορεινού χειμάρρου η κοπέλα είχε πέσει ή είχε ξαπλώσει εξαντλημένη για να κοιμηθεί.

Ρυάκια ιδρώτα κυλούσαν στα μάτια του πατέρα, τσούζοντας σαν οξύ. Συνέχισε να τρέχει άγαρμπα στην κατηφόρα, μ' έναν σφάχτη στην πλάτη και στα πόδια. Σαν μεγάλο άχαρο ζώο που τρέκλιζε όρθιο στα πίσω πόδια του.

«Χρυσήίδα!»

Η κόρη ήταν ξαπλωμένη ακίνητη στην απέναντι όχθη του χειμάρρου, μισοκρυμμένη από τα χαμόκλαδα. Ένα μέλος της, πόδι ή χέρι, κρεμόταν μέσα στον χείμαρρο. Ο πατέρας φώναζε βραχνά – «Χρυσήίδα!». Δεν πίστευε ότι η κόρη του ήταν τραυματισμένη ή σακατεμένη, αλλά ότι κοιμόταν απλώς περιμένοντάς τον.

Οι άλλοι πλησίαζαν τώρα τρέχοντας. Ο πατέρας δεν τους έδωσε σημασία, ήταν αποφασισμένος να φτάσει στην κόρη του πρώτος, να την ξυπνήσει και να τη σηκώσει στην αγκαλιά του.

«Χρυσήίδα! Γλυκιά μου! Εγώ είμαι...»

Ο Ζήνων Μείφιλντ ήταν πενήντα τριών ετών. Είχε πάρα πολύ καιρό να τρέξει έτσι. Κάποτε ήταν αθλητής, στο γυμνάσιο, προ αμνημονεύτων χρόνων. Τώρα η καρδιά του ήταν μια μεγά-

λη, συμπαγής γροθιά μέσα στο στήθος του. Ένιωθε έναν οξύ πόνο, μια σειρά από διαδοχικούς, μικρούς, οξείς πόνους, ανάμεσα στις ωμοπλάτες. Συνέχισε να τρέχει αφήφιστα, απελπισμένα, σαν να έλπιζε να ξεφύγει από τους οξείς, διαπεραστικούς πόνο. Ήταν ψηλός άνδρας, ευρύτερνος, με φαρδιά μυώδη πλάτη· τα μαλλιά του ήταν ακόμα πυκνά, κοκκινωπά, στο χρώμα της γλυκόρριζας, με αρκετές γκριζες τρίχες· το πρόσωπό του, που είχε κοκκινίσει από τον πολύωρο μόχθο μέσα στη ζέστη των Αντιρόντακς, χλώμιασε ξαφνικά κατά τόπους, σαν να αρρώστησε· η καρδιά του χτυπούσε τόσο κοπιαστικά, ώστε έμοιαζε να αντλεί το οξυγόνο από τον εγκέφαλό του· με τέτοιο ρυθμό, που δεν μπορούσε να ανασάνει· δεν μπορούσε να σκεφτεί λογικά: τα χοντρά, άχαρα πόδια του με δυσκολία τον κρατούσαν να μην πέσει. Σκεφτόταν: *Είναι μια χαρά. Φυσικά και είναι μια χαρά η Χρυσήίδα.* Όμως όταν έφτασε στον ορεινό χείμαρρο είδε ότι εκείνο το πράγμα στην απέναντι όχθη δεν ήταν η κόρη του, αλλά το κουφάρι ενός ελαφιού σε αποσύνθεση· ενός νεαρού ελαφιού που του έλειπαν τα κέρατα από το όμορφο κεφάλι και ένα ακανόνιστο κομμάτι από το στήθος, φαγωμένο από τα αγρίμια.

Ο πατέρας έβγαλε μια κραυγή, έντρομος.

Μια πνιχτή ζώωδη κραυγή, σαν να είχε φάει κλοτσιά στο στήθος.

Ο πατέρας έπεσε στα γόνατα. Χωρίς ίχνος δύναμης πια.

Αναζητούσε την κόρη του από τις δέκα εκείνο το πρωί. Και τώρα είχε βρει την κόρη του κοιμισμένη δίπλα σ' έναν μικρό ορεινό χείμαρρο, σαν ηρωίδα παιδικού παραμυθιού, και μπροστά στα μάτια του η κόρη του είχε μεταμορφωθεί σ' ένα φριχτό σάπιο κουφάρι.

Ο Ζήνων Μείφιλντ είχε να κλάψει από τον θάνατο της μητέρας του, πριν από δώδεκα χρόνια. Αλλά και τότε δεν είχε κλάψει έτσι. Το σώμα του τρανταζόταν από τους λυγμούς. Τον κυριεύσε τρομερός οίκτος για το σκοτωμένο και μισοφαγωμένο ελάφι.

Άκουσε να φωνάζουν το όνομά του. Χέρια τον έπιασαν από τις μασχάλες, τον σήκωσαν.

Ήθελε να τους κρύψει το ολοφάνερο γεγονός ότι δυσκολευόταν να ανασάνει. Οι πόνοι ανάμεσα στις ωμοπλάτες του είχαν ενοποιηθεί σ' έναν μοναδικό διαπεραστικό πόνο που έμοιαζε με κεραυνό.

Είχε επιμείνει νωρίς το ίδιο πρωί να συμμετάσχει στην ομάδα αναζήτησης στο Εθνικό Πάρκο. Ήταν αυτονόητο, ο πατέρας της αγνοούμενης κοπέλας οφείλει να την αναζητήσει.

Τον σήκωσαν στα πόδια του τώρα. Το πληγωμένο ζώο τρέκλιζε.

Είναι τρομερό πόσο γρήγορα μπορεί να χάσει ένας άνδρας τις δυνάμεις του και την περηφάνια του.

Ήταν οι νεαροί εθελοντές, ο Ζήνων δεν ήξερε τα ονόματά τους. Αλλά εκείνοι ήξεραν το όνομά του: «Κύριε Μείφιλντ...»

Έσπρωξε τα χέρια τους αποπάνω του. Ήταν όρθιος, ανάσαινε φυσιολογικά πάλι, ή... σχεδόν.

Θα επέμενε να συνεχίσει την έρευνα αφού ξεκουραζόταν μερικά λεπτά κι έπινε λίγο χλιαρό νερό Evian, αφού ουρούσε βιαστικά και άτσαλα πίσω από έναν βράχο γεμάτο λειχήνες, αλλά μια μαυρίλα απλώθηκε στο κρανίο του για άλλη μια φορά, και προς μεγάλη ντροπή του αναστέναξε και βούλιαξε εντός της.

Θεέ μου, πάρε εμένα αντί για κείνη. Αν είναι να πάρεις κάποιον – πάρε εμένα.